

Mina Skolår

597log

Det regnade nästan varje dag det där året, häret hängde i våta stripor som piskade mig i ansiktet, gång på gång då jag knuffades åt sidan. Jag tungades blotta mina sinnen, ja, oftast mig själv & min förnekade realism, men även det förstånd som länge kråmat sig i lerölen & försökt hålla sig vid ytan. Jag hängdes upp. Jag hängdes ut. Jag beordnades att stå trots att jag föll. Dem sa åt mig att dölja såren & förneka den tortyren. Jag skulle skylla ärren bakom den frätande & bittra smaken av giftet jag dagligen livnärdes på. Ibland spikades jag fast i en planka & hängdes naken upp så att alla kunde se. Se & försöka förstå vad som var fel, för någonting var det, eller hur? Jag frågade min lärare den frågan, hennes svar var uppenbart, hon var böden själv. Hon sät till att hålla smärtan vid liv, under det som för etl barn liknade en brutal avrättning. Fick verkligen vuxna göra så? Jag lärde mig att sträcka mig efter dagens slut & förneka smärtans tydliga existens. Dagligen lekte min fantasi & förvillade mig allt mer. Jag upplevde mig själv som en del av den verklighet som var menad att vara sådär starkt tryckt mot min hud & smärta si. Jag fanns till för att befinna mig där, just då. Jag existerade, &

~~Parole~~

existerar än för att uttala om sarkasmens
plågsama tortyr. Det var så här jag upplevde
det, det kan ingen någonsin ta ifrån
mig. Det här närmast en tolkning av en
christna som berättat. Utifrån många
andra versioner. Det här var jag, mig själv, då.

Jag gick i feman. Jag var elva år.
Vi fick en ny lärare. En annan klass
på skolan hade tidigare haft henne
som vikarie, vilket hade resulterat i
att hela skolan fått reda på vilken
matdröm det var. Hennes hård
finska brytning gjorde hennes gölla
stämma rå & vass som ett knubblad.

Hennes trick var iölk dolda, men
den renas förmeningen hennes dagliga sarkastiska
kommentarer & agerande bidrog till att mer än
inget för att känna stark empati,
vilja & engagemang för att de barn
som idag utsätts för liknande psykiska
övergrepp, skall kunna befrias från
sin svåra situation.

Vare dag gick jag till skolan med
en öngslän som frågade mina avlurade
sinnen: "Hur långt ska du få låta
det gå idag?" Anledningen till
att jag blev den finska läraninnans
lilla "hackettyckling" är förstås
förtrotus

för att jag stod upp då de andra
væk undan för att skydda sitt
eget skinn. I mitt huvud ifrågasatte
jag hemmes beteende & kom efter
mycket överläggande & inre konflikter
fram till att det enda som var
rätt att göra nu, var att agera.

Man kan inte bara sitta byst &
betракta en situation som är på väg
att fullständigt klösa ögonen ur
skallen på en. Jag gick till motattack.

Nu i efterhand ångrar jag inte att jag
gjorde det, men under veckor &
månader av tortyr frågade jag ibland
mig själv varför. En god sak min
styrka ledde till var att mina
kamrater, en efter en vägde
står emot mer & mer, vilket
ledde till att också många
föräldrar fick upp ögonen för vad
som hänt på att hånda i skolan.

Nu hade dem inte bara sina barns
blåslagna kroppar att vittra om.
utan även barnens ord &
berättelser om de upplevelser dem
genomgått.

Ett tag var vi alla tysta av skräcken,
nu hade det gått för långt...

In i det sista försökte "Hon" prinska oss förneka sin skyldighet till den mångsidiga miss handeln hon utsatt oss för. Hon försökte även använda mig som sköld för att stöta bort anklagelserna genom att utpeka mig som lögnaren, vars hot skrämt klasskamraterna & fott dem att agera som dem gjorde.

Bara dagarna innan hon slutade gav hon sig på ett ordentligt försök att förnedra mig inför den nya läraren, genom att snabbt överrasta mig & ta över min presentation & med "mild" stämma presentera mig som "klassens lilla fina prinsessa, som alltid trodde hon kunde allt & visste bäst, vilket hon naturligtvis inte gjorde..."

Tortyren var inte nöjd med detta
alla ganger. Hon var en mästare
på att med dolda trick bräffa
rätt & sänka.

Jag kommer alltid bärta med mig det tunga minnen av mitt skolår fem, då jag upplevde & utsattes för förmeldning & sarcasm, av min egen lärare. Jag trodde att lärare skulle finnas som förebilder...

Jag kommer alltid att undra & spekulera i varför "hon" dunkade

Erik upprepade gär medvetslös in i klädköpen, varför hon tvingade Caroline att ligga fasthållen gråtande på golvet inför klassen under lunchen, varför hon påpekade våra utseenden & tog strypgrepp på Vendela. varför hon sa att Rasmus var tjock & berättade för klassen vad han vägde, varför hon hänsamt sa till oss att vi aldrig kunde sluta som mördare. Ja, jag undrar & kommer fortsätta att undra varför hon ibland rusade ut från lektionerna & inte kom tillbaks för ens dagen därpå.

Jag kommer alltid att undra

vad det var som format henne & förtjust
i henne. Jag frågar ibland mig själv, det jag borde frågat henne, varför, varför blev det sådär?

Jag tror att det är vanligt att som barn uppleva situationer som de jag genomgick som delar i ett spel. Man kan bestraffas utan anledning, genom att hamna på fel ruta. Ibland tvingas man stå över ett kast & ibland utsätts man för prövningar. Det ingår i spelet. ^{Det}
^{Det står i reglerna,} Förr eller senare når man mål, ibland är vägen dit svår. Jag antar att mitt logiska tänkande räddade mig ur många svåra situationer som jag annars skulle hamnat i, jag är glad att jag lyckades, iaf utåt seti behålla mitt lugn, då panikten steg i takt med att klassrummet vattenfylldes.

MVB